

Kungs, Tava žēlastība sniedzas līdz debesīm un Tava uzticība līdz padebešiem. Tava taisnība stāv tāpat kā Dieva kalni, Tavi tiesību pamati kā ūdeņi dziļajā pasaules jūrā. Kungs, Tu izglāb cilvēkus un lopus un Tu palidzi viņiem. Cik brīnišķa, Kungs, ir Tava žēlastība! Cilvēku bērni nāk pie Tevis un glābjas Tavu spārnu pavēnī! Viņi mielojas pie Tava nama labumiem, Tu viņus dzirdini no Sava prieka strauta. Jo pie Tevis ir dzīvības avots, un Tavā gaismā mēs redzam gaismu. Ps. 36, 6-10

Un atnācis pasludināja mieru jums, kas bijāt tālu, un tiem, kas bija tuvu, jo caur Viņu gan mums, gan viņiem ir dota pieceja pie Tēva vienā Garā. Tātad jūs tagad vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un Dieva saime, nams, uzcelts uz apustuļu un praviešu pamata, kura stūra akmens ir Kristus Jēzus. Viņā visa celtne, kopā salaista, aug par svētu templi Tam Kungam. Un Viņā arī jūs līdzīgi tiek uzcelti par Dieva mājokli Garā. Ef. 2, 17-22

Sprediķis: Mt. 11, 25-30

Tanī pašā laikā Jēzus iesāka runāt un sacīja: "Es Tev pateicos, Tēvs, debesu un zemes Kungs, ka Tu šīs lietas esi apslēpis gudriem un prātniekiem, un tās esi zināmas darījis bērniem. Patiesi, Tēvs, jo tā Tavš labais prāts ir noticis Tavā priekšā. Visas lietas Man ir Mana Tēva nodotas, un neviens nepazīst Dēlu kā vien Tēvs, un neviens nepazīst Tēvu kā vien Dēls un kam Dēls to grib darīt zināmu. Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Nemiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla."

Jēzu, Dieva Dēls, Tu aicini visus, kurus nospiež dzīves nastu smagums, Tu aicini ļaudis, lai tie rod mieru Tevī. Ļauj mums piedzīvot šajā stundā Tavu klātbūtni. Dāvā mums ticību, kas mūs atspirdzina un stiprina. Vienīgi Tev, Tēvam un Svētajam Garam, lai ir gods mūžīgi. Āmen.

Mateja evaņģēlija 11. nodaļas sākumā
sastopamies ar jautājumu,
kuram nevaram paiet garām un neievērot –
vai Jēzus tiešām ir tas,
uz kuru visi gaida?
Kad Jānis Kristītājs bija apcietināts,
viņš izsūtīja divus savus mācekļus,
lai izjautātu,
kas ir šis rabi?
"Vai Tu esi Tas, kam jānāk,
jeb vai mums citu gaidīt?"
Vai viņš ir kāds jaunais Ēlija,
uz kuru jūdi gaidīja?
Varbūt viņš ir kāds revolucionārs,
kas vajadzīgs apspiestajiem un nabagiem?
Vai Viņš būtu Mesija,
kas atnesīs Dieva valstību un pestīšanu?
"Vai Tu esi Tas, kam jānāk,
jeb vai mums citu gaidīt?"
Saprotams,
ka šis nav tikai Jāņa Kristītāja jautājums,
bet tas atbilst daudzu tā laika noskaņojumam?
Jānis Kristītājs
jautā vien to,
ko daudzi gribēja saprast un zināt.
Atbilde,

kas visiem būtu vienkārša un saprotama,
būtu šī,
ja Jēzus atbildētu –
es tas esmu!
Un Mateja evaņģēlija autors lasītājam
arī to atklāj,
kas Viņš ir tas,
ko visi gaida,
ka Viņš ir Mesija.
Tomēr ne gluži tā,
ka atbilde būtu nolikta sagatavota kā uz paplātes.
Ir jāatver ausis un acis.
Tāpēc Jēzus Jāņa vēstnešiem atbild:
*"Noēta un atsakait Jānim,
ko jūs dzirdat un redzat:
akli redz, tizli iet, spitālīgi top šķīsti,
kurli dzird, mironi ceļas augšām
un nabagiem tiek sludināta prieka vēsts.
Un svētīgs ir, kas pie Manis neapgrēcinājas."*

Citiem vārdiem sakot,
šī atbilde ietver sevī visu to jautājumus,
kur katrs to jautā no savas eksistenciālās situācijas.
Jēzus ir atbilde aklajiem, tizliem, spitālīgiem,
kurliem, mirušiem, nabagiem.
Mēs varētu tamdēļ jautāt,
ko Jēzus šodien
ietvertu savā atbildē Jānim?
Kurus Jēzus mūsdienās ietvertu kā savas atbildes adresātus?
Katrā laikmetā ir savi jautājumi,
uz ko meklē sava laika
aklie, tizlie, spitālīgie, kurlie, mirušie vai nabagi.

Bet viens ar Jēzus atbildi kļūst skaidrs,
– Viņa atbilde ietver to jautājumus,
kas ir gatavi atvērt savas ausis un acis,
lai to saprastu.
Jēzus pievēršas tiem,
kam tā ir vajadzīga,
kas to būtu gatavi dzirdēt un redzēt.
Dzīves ērtības, laicīgā pārpilnība
to ir grūti vai neiespējami
saklausīt vai redzēt.
Tāpēc Jēzus par Jāni ļaudīm sacīja:
*"Ko jūs esat izgājuši tuksnesī skatīt?
Vai kādu niedri, ko vējš šurpu turpu šaubā?
Jeb ko jūs esat izgājuši redzēt?
Vai kādu cilvēku mīkstās drēbēs?
Redzi, kas mīkstas drēbes valkā, tie ir ķēniņu namos."*

Šis laiks ir tāds neparastu jautājumu un atbilžu laiks, mīļie.

Vēl pavisam nesen
un daudzi vēl joprojām
ir spiesti dzīvot
paizolācijā, karantinā.
Ar lielu neskaidrību skatāties uz rudens un ziemas pusi.
Šobrīd par to visu nemaz negribas domāt.
Ir dots brīdis uz mirkli ieelpot
un atgūties no mēnešiem ilgās
sociālās distancēšanās vienam no otra.
Pati daba,
kad saulgriežos viss sasniedz savu kulmināciju,
ir iespēja dziļi ieelpo.
It kā debesis būtu pienākušas mums visiem pavisam tuvu.
Daudzi joprojām meklē īstos vārdus,
lai izteiktu to,
ko paši vai citi piedzīvojuši šajā laikā.
Kā klājās šajā laikā tev?
Taviem bērniem?
Daudzi ir noilgojušies pēc tā,
lai satiktos, parunātos, svinētu.
Kad ir dota nu atkal iespēja satikties,
tad, šķiet, ik katram brīdim pāri ir pārklājusies
tāds neparasts veidols.
Sarunās jaušama lielāka atvērtība,
prieks, ko dalām cits ar citu,
patiesāks un it kā dziļāks.
Vienkāršāk laikam ir tiem,
kas par to vispār nedomā.
Viss varbūt ir atkarīgs no tā,
cik bieža vai plāna ir čaula ap mums pašiem.
Katrs šajā laikā ir nesis savas nastas un smagumu.
Katrs atšķirīgāk dzird arī šos Jēzus vārdus:
*„Nāciet šurp pie Manis visi,
kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi,
Es jūs gribu atvieglināt.”*

Jā, ne visi varbūt šos aizvadītos mēnešus kopš marta
ir kaut kā sāpīgi vai nepanesami piedzīvojuši.
Taču atšķirīgo nepārprotami var just,
kā mācāmies uztvert dzīvi, cits citu, kopīgās sarunas un
dotos tikšanās brīžus.
Šķiet arī lūgšanās,
kuras lūdzam
ir ienākusi kāda dziļuma dimensija.
Lūdzam tiešāk, fokusētāki, uzsvērtāki.
To var vērot un nojaust kopš brīža,
kad atkal varam pulcēties baznīcā un svinēt dievkalpojumus.
Citādāk lūdzam, citādāk klausāmies
un citādākas ir dievgalda pieredzes.
Esam kļuvuši vairāk vērsti uz iekšpusi, uz sirdi.
Pat baznīcas zvans pirms dievkalpojuma, šķiet,

sācis skanēt citādāk.

Šajā atvērtībā,
ko mums zināmajā piespiedu
situācijā ir mācījuši ārējie apstākļi,
ir dotas lielas iespējas augt garīgi.
Mēs sevī piedzīvojam un atskārstam kaut ko
neparastu –
ir gan kaut kas tāds,
kas ir atstājis visus nepatīkamos nospiedumus,
gan arī atskāršam iespēju jaunām un labām pieredzēm.

Mūsu šīs svētdienas pārdomu vārdos
no Mateja evaņģēlija noslēguma
lasām tieši par to.

Jēzus saka:

*„Nemiet uz sevi Manu jūgu,
mācaities no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs;
tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm.”*

Vai jūgs un nastas var būt patīkamas?
Šķiet, ka Jēzus te runā par to,
ko ir tik grūti savstarpēji savienot.

Tieši tāpēc Jēzus runā par jūgu un nastām,
kas mūs patiesi izsmel, iztukšo līdz beidzamajam.
Un par jūgu un nastām,
kas var kļūt par kaut ko tādu,
kas ir patīkams un viegls,
kas var sniegt pat atvieglojumu dvēselei.
Tas ir Jēzus jūgs un Viņa nastas,
kas kļūst patīkams un viegls.

šajā aizvadītajā laikā tas ir bijis jautājums,
cik esam bijuši atvērti un iecietīgi vispirms paši pret sevi?
Jēzus saka, *ņemiet uz sevi Manu jūgu.*

Jaunajā Bībeles tulkojumā lasām arī Jēzus vārdus –
es esmu lēnprātīgs un sirdī pazemīgs.

Tam visam ir liela nozīme,
kāds ir mūsu pašu vērtējums par mums pašiem,
katram par sevi?

Jēzus tikai nerunāja par to,
ko varētu nozīmēt
būt sirdī pazemīgam.

Viņš to visskaudrāk piedzīvoja,
nesot savu krustu.
Pēc Jūdas nodevības, mācekļu aizlieguma,

rakstu mācītāju nepatiesajiem apvainojumiem un naida,
Viņš piedeva.
Neturēja rūgtumu,
bet piedeva.
Jo nepiedošanas rūgtums ir inde,
kas izposta no iekšpuses.
Jēzus māca atlaist rūgtumu, sāpēs, dusmas un aizvainojumu.

Izšķirošā ir atslēga,
cik spējām būt sirdī pazemīgi.
Un tas sākas katram ar sevi.
Bauslības jūgs liek atriebt,
staties aci pret aci,
prasīt atmaksu.
Šīs ir nastas,
kas zem kuru smaguma sliktam.

Jēzus iemieso gudrību,
ko mēs it kā vienmēr esam zinājuši,
tomēr darijuši visu,
lai to aizmirstu un ietu it kā pa vieglāko ceļu.
Jēzus saka,
ka likums,
pēc kā pasaule ir iemācījusies dzīvot,
un kas šķietami vienkārši grib nokārtot jebkuras problēmas,
ir sevi izsmēlis.
Pasaule pieprasa atmaksu, upuri par nodarījumi.
Bet Jēzus runā par žēlastību upura vietā.
*„Bet jūs ejiet un mācieties saprast,
ko nozīmē: es gribu žēlsirdību, ne upuri;
jo es neesmu nācis aicināt taisnos, bet grēciniekus.”*

Vieglāk vienmēr ir gāzt varmāku pieminekļus no postamentiem,
nekā būt žēlsirdīgam pret sevi.
Darbojoties pret kaut ko,
mēs nekad nevaram iegūt mieru,
jo tā vienmēr ir viegli par visām savām nedienām
un neveiksmēm meklēt kādu ārpus sevis.
Jēzus saka,
ka ar šādu pieredzi mēs nekad nespēsim
atrast atvieglojumu savām dvēselēm.
Kurš grib atrast atvieglojumu,
tam jāpārtrauc būt neiecietīgam pret sevi.
Kurš pilns dusmu cīnās pret to,
kas viņa sirdī grib uzplaukt,
tas mieru nekad neatradīs.

Tāpēc Jēzus savu aicinājumu iesāka ar vārdiem,
ka patiesā gudrība ir apslēpta gudrajiem
un atklāta Viņa bērniem:
„Es Tev pateicos, Tēvs, debesu un zemes Kungs,

*ka Tu šīs lietas esi apslēpis gudriem un prātniekiem,
un tās esi zināmas darījis bērniem."*

Tāpēc Jēzus gudrība vairāk var atklāties tur,
kur to vismazāk var sagaidīt,
un nevis dogmatikas grāmatās, –
negaidītos notikumos uz ielas,
veco ļaužu pansionātos,
bērnudārzā,
citiem vārdiem sakot,
– visur tur,
kur to vismazāk dažkārt spējam sagaidīt,
nevis izrēķināt un izkalkulēt iepriekš.
Jēzus jūgs ir viegls tamdēļ,
jo tas runā ir par dzīves vienkāršošanu.
Un tas sākas ar to,
ka atlaižam ambīcijas, dusmas, vainīgos
un visas pārējās varas hierarhijas sviras.

Šis ir laiks,
kad varam dziļi ieelpot, apstāties
un norimt no trauksmainās ikdienas.
Pat pati daba rāda,
ka viss reiz sasniedz savu kulmināciju,
savu iespējamo attīstības maksimumu.
Un tieši tad varam sākt aptvert,
ka mūsu dzīve,
lai tā turpinātos,
ir atkarīga no Dieva žēlastības,
un ne no tā,
ko tik izmisīgi tik bieži cenšamies sasniegt ar
savām pūlēm vai smago nastu nešanu.

Lūgšana:

Dievs, mūsu Tēvs Debesīs, mēs Tevi lūdzam, lai šajā brīdī un stundā, kad nākam Tavā priekšā, varam atvērt savas sirdis un varam dot tajās vietu Tev, lai viss, kas mūs spiež pie zemes, Tevī gūst atvieglojumu. Palīdzi mums atklāt dzīvības avotus, kas mūs atspirdzina un dāvā mums jaunu stiprinājumu, no kā dzīvojam paši un ko varam sniegt tālāk citiem.

Dievs, žēlastības pilnais Tēvs, lūdzamies par cilvēkiem, kas ir tuvumā un tālumā, ka Tu sniedz savu roku tiem, ko nospiež slimības, sāras, nespēks vai rūpes, – sniedz viņiem jaunu spēku un mierinājumu, ka tie vairs nepagurst, ka tiem vairs neslāpst un ka tie vairs nav izsalkuši.

Lūdzamies par tiem, kas ir trūkumā vai kurus dzen iznīcība un posts, – sniedz viņiem atvieglojumu un atbrīvo viņus no nepanesamajām nastām, un lai rīkojamies taisnīgi iepretī citiem ar to, kas ir mūsu rīcībā.

Lūdzamies par tiem, kurus nomoka un nospiež ikdienas pienākumu svars, kas ikdienas daudzo notikumu vidū nespēj atrast mieru, un kuru dzīves aizrit bezmērķībā, – dāvā viņiem tādu redzējumu, kas patiešām ir svarīgs, gudrību atmest lieko un nebūtisko.

Kungs, māci mums atrast Tevī ikreiz no jauna Tavu aicinājumu un ielūgumu tādai dzīvei, kas sniedz mums mieru un gaišu pašāvību.

Lūdzam par mūsu baznīcu, vārda kalpiem un kalponēm, visiem garīdzniekiem, lai Evaņģēlijs, ko tie sludina, iedvesmo ļaužu dzīves, rāda ceļu tumsībā un stiprina pakritušos.